

finder Sted i Interlaken — et Par Timers Rejse fra Bern — ved Foden af det majestætiske Snebjerg: „Die Jungfrau“ (Jomfruen).

Louise Michel.

(Fortsat.)

Virkeligheden svarede kun lidt til de begejstrede Republikaneres lyse Drømme.

Vel faldt Kejserdømmet paa én Nat, men inden dets Fald havde Tyskerne besat Landet, og det skændige Statskup blev hævnnet ved Sedankatastrofen. Louise Michel, som havde gjort alt, hvad der stod i hendes Magt, for at protestere mod Krigen, greb Initiativet til en Adresse for at opnaa Frikendelse for Endes og Brideau, som havde proklameret Republikken. Nogle af Underkriverne ønskede at skjule deres rette Navn, „thi,“ sagde de, „vi risikere vort Hoved.“ — „Ja,“ svarede Louise Michel, „saa meget des bedre, jeg risikerer mit med eders.“ — Hun tillige med nogle andre skulde overrække Guvernøren, General Trochu Adressen. Generalen nægtede at modtage dem, men Louise lod sig ikke afvise; hun svarede: „Vi kommer ikke i vort eget Navn, men vi kommer i *det franske Folks* Navn.“ Det var hverken første eller sidste Gang, at Louise vovede at tale Pariserfolkets Sag.

Den tyske Armé overvandt den franske i flere Slag og drog ind i Paris. Snart opdagede Louise Michel, at Septemberregeringen kun i Navn var forskellig fra Decemberregeringen.

Louise var den mest aktive i den Komité, der blev dannet for at hjælpe at bevare Friheden; hun var utrættelig i sine Bestræbelser; hun gik endog saa vidt, at hun klædte sig i Nationalgardens Uniform og tog Geværet paa Skulder.

Hun bevarede under hele sin Kamp det kærligste bløde Sind for Lidelse og Nød; hendes glødende Troskab mod Frihedens Ideal gjorde hende det muligt at udholde de største Strabadser.

Om disse Amazoners Arbejder er der tidligere kun skrevet meget lidt andet, end at de som vilde Petroløser var med i Oprøret, medens det dog sikkert har været de bedste blandt de frihedelskende Kvinder, der havde Mod til at ofre deres Liv. Louise Michels Historie som Soldat er skrevet i Krigsretten, og ofte høres hendes Navn kun med Gysen. Hun fortjener en bedre Skæbne, og naar Kvindebevægelsens Historie en Gang skrives, da vil Historien om disse ædle Kvinders fanatiske Kamp fylde mange Blade. Louise Michel stod fast i Ildprøven, og var der end megen Hysteri og Raahed i denne Kamp, saa var dog Mændene langt værre end Kvinderne.

Der fortælles om Kvinderne, at de arbejdede Dag og Nat, byggede Barrikader af Brostenene, som de tog op fra Gaderne. Deres smaa Børn hjalp dem. Mange af Kvindernes Klæder hang i Laser om dem, og de gav sig kun Tid til nu og da at sluge en Kop Kaffe. Unge smukke Piger med et lyst Smil om den barnlige Mund tog ivrigt Del i dette Arbejde. Mange blev saarede og dræbte.

Selv fortæller Louise i sine Memoirer, at Kvinderne viste langt mere Bestemthed og Udholdenhed i Slagene end Mændene.

Kvinderne kæmpede som rasende og veg ikke tilbage for noget. De var langt mere snarraadige, og naar de saa, det var nødvendigt, skydede de intet som helst Offer og bar de største Lidelser med den mest rørende Taalmodighed uden at klage.

Grunden til Louises Fængsling var hendes Ærlighed og Kærlighed til sin Moder. Denne havde fulgt hende gennem hendes Kamp, men var falden i Fjendens Haand. Louise Michel søgte hende og kom derved til at staa over for en tidligere Ven og Bekendt, en Officer, med hvem hun i gamle Dage havde trukket Lod om, hvem af dem der skulde dræbe Kejseren.

„Hvad!“ raabte hun, da hun saa Venen som Officer, „Du her?“ — „Ja,“ sagde han, „og hvad kan jeg gøre for dig?“

„Kun dette: tillad mig at bringe min Moder i Sikkerhed, og da vil jeg vende tilbage og overgive mig selv.“

Officeren lod hende gaa og haabede ikke at se hende igen; men ikke saa snart havde Louise bragt sin Moder til et sikkert Hjem, før hun vendte tilbage. Officeren udbrød forbavset: „Du kommer igen?“ — „Ja,“ hvad anser Du mig for?“ svarede Louise.

Saa blev hun med utallige andre Fanger ført gennem en spottende Skare til Versailles. Nu var her kun Døden i Vente. Hun saa 3 af sine Kammerater blive skudt ned, men det blev hende nægtet at følge dem; hun blev fremdeles holdt i Fængsel.

Hendes Dom faldt, og hun blev landsforvist til New Caledonien.

Da hun gik om Bord paa det Skib, der skulde føre hende i Landflygtighed, følte hun sig ganske hjemme der. Hun havde nemlig 4—5 Aar før i et af sine aandelige Syner set dette Skib liggende for Anker der, hvor det nu laa; Farven, Riggerne, hele Skibets Indretning genkendte hun nu.

Det var en haard Prøvetid for hende; hun var nu Krigsfange og en landsforvist Flygtning, men hun tabte aldrig Modet. Hun blev som en ordnende Engel paa Skibet; hun plejede de syge og opmuntrede de bedrøvede. Da hun kom til sit Bestemmelsessted, var hun æret og elsket som en Herskerinde af hele Skibets Besætning. (Sluttet.)

Afskrivningskontor.

Dansk Kvindesamfund har i September Maaned aabnet et Kontor for Afskrivning med Maskine og for Stenografi.

Det os tilsendte Cirkulære ser paa det elegante Papir meget indbydende ud. Vi ser allerede i Haabet den lykkelige Dag, da man ikke skal spille Tid og Kræfter paa grulige Kragetær til Breve og Manuskripter, men da hver Familie har sin Skrivemaskine.

Foreløbig kan det kun betale sig for Afskrivninger i stor Stil, hvorfor *Dansk Kvindesamfunds* Afskrivningskontor ogsaa særligt anbefaler sig til Sagførere, Arkitekter, Præster, Forfattere og Forretningsfolk.

Kontoret, Studiestræde 1, er aabent hver Dag fra 10—4.

Beskæftigelse for gamle Folk.

(Sundhedsbladet.)

Naar Folk bliver gamle, er Spørgsmaalet: „Hvad skal vi bestille?“ vanskeligere at be-

svare, end det har været i deres tidligere Liv. Mange kan vedblive at leve med den Bevidsthed, at de er forældede og udtjente Medlemmer af Samfundet, der er faldne ud af deres Rækker, som fører an i Verden, og er blevne liggende igen for at dø, lige som Dyr og nogle vilde Menneskestammer forlader og overgiver de Udmattede i Flokken. Saadanne gamle Folk, ynkværdige i deres Forfald, viser os ikke Alderdommens sande Værdighed, om vi end skylder dem Agtelse og Hensyn. De trækker sig tilbage, skønt de kunde være blandt de første, de tror sig overflødige i Samfundet, medens de i Virkeligheden kunde være blandt dets vigtigste og nyttigste Medlemmer, hvis de bare kunde glemme at maale deres Alder med Aar alene. Deres Aandsevner sløves bare, fordi de ikke stadigt øver dem. Selv en ung Mand kan paa samme Vis komme til samme Resultat. Læger fortæller saaledes om mange Tilfælde, hvori Alderdommens Kendetegn viser sig ved Manddommens første Begyndelse, og omvendt legemlig og aandelig Ungdom findes ved de Aar, vi i Almindelighed regner for Livets Afslutning. Tænk selv igennem Historien, især din egen Tids Historie, og du vil se en lang Liste af fremragende Mænd, Statsmænd, Forfattere, Videnskabsmænd, Præster og Arbejdere, der helt op i de fire Snese og derover har været i fuld Virksomhed. De *ville* ikke blive gamle, de *ville* ikke regnes uden for Tankens og Handlingens Verden, de *ville* kappes med til det sidste. Høj Alder betød ikke for dem bare Mad og Drikke. Nej, den gav dem, med Fordelen af en saa meget mere udviklet Øvelse og Erfaring, kun Tid til at lære mere og udrette mere. Bevidstheden om Forfald bringer Nedstemthed, medens det der imod virker opmuntrende og foryngende at føle, at det aandelige Maskineri alligevel ikke er udslidt, men i Stand til at fange nye Ideer og skabe nye Foretagender.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Szipczepànjski.

Fru von Barovski stod foran det høje Spejl i sit Paaklædningsværelse, hun var klædt i hvidt Silke, og Diamanter funkledede om hendes Hals og i hendes blonde Haar. Hun lignede en Lysalf. Marysia knælede ved Siden af hende og fæstede en Buket af mørkerøde Roser lidt dybere ned, saa behændigt som den flinkeste Kammerjomfru. Derpaa gik Fru von Barovski ind i lille Jan-Jozifs Værelse, satte sig ved hans Vugge og ventede paa at Slæden skulde køre frem. Hr. von

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.